

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 288/24
8.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Јасне Лозук, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Феђа Димовић из Београда, Таковска 12, улаз 2/ 23, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Београд, Булевар Михајла Пупина 2, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Косовска 31, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама странака изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П 4000/19 од 19.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 08.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиоца и тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 4000/19 од 19.09.2023. године у првом и у другом ставу изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 4000/19 од 19.09.2023. године у трећем ставу изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова да тужиоцу АА на име трошкова првостепеног поступка плати износ од 390.850,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде са законском затезном каматом почев од испуњености услова за извршење до исплате.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом, првим ставом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезана тужена Република Србија, Министарство унутрашњих послова да тужиоцу АА на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове исплати укупан износ од 1.200.000,00 динара и то по 300.000,00 динара због неоснованог лишења слободе и незаконитог претресања, због повреде части и угледа,

због повреде слободe и права личности, и због претрпљеног страха, а све са законском затезном каматом почев од 19.09.2023. године, као дана пресуђења до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде. Другим ставом изреке, делимично је одбијен тужбени захтев, преко досуђених износа до тражених износа накнаде штете, за сваки од наведених видова нематеријалне штете, за по још 29.700.000,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 1.377.380,00 динара са законском затезном каматом почев од испуњености услова за извршење до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против првог и трећег става изреке, тужена је изјавила благовремену жалбу, из свих законских разлога, и тражила је одређене трошкове другостепеног поступка.

Тужилац је изјавио жалбу против другог става изреке наведене пресуде, због погрешне примене материјалног права и против трећег става, због погрешне одлуке о трошковима поступка, и тражио је одређене трошкове другостепеног поступка.

Тужилац је одговорио на жалбу тужене.

Испитујући правилност пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/20 и 10/23-др.закон), апелациони суд је оценио да су жалбе неосноване.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се жалбом тужиоца посебно указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, изрека пресуде је јасна и непротивречна разлозима датим у образложењу, како у односу на чињеничне закључке, тако и примењене прописе.

Према утврђеном чињеничном стању, у периоду од 27.06.2018. године па до 11.03.2019. године, тужилац је био под појачаним надзором органа тужене односно Министарства унутрашњих послова, а које се огледало у опсежном проверавању тужиоца сваки пут када би путовао у иностранство или се враћао у земљу, тако што је исти био легитимисан од полицијских службеника, претресан и задржаван у трајању од више сати, како на аеродрому Никола Тесла односно на граничним прелазима, тако и у различитим деловима града, као што су наплатне рампе, улазак или излазак са аутопута, прометне раскрснице, испред куће тужиоца, при чему је наведено поступање било без издавања било каквог писмена о разлозима задржавања и без усменог обавештавања тужиоца о разлозима истог. Тужилац је у више наврата приликом преласка границе и приликом повратка у Србију задржаван од стране полицијских службеника и над њим вршен детаљан претрес и преглед возила, при чему су задржавање и контроле трајале дуго, и по неколико сати. Постављана су му приликом вршења контроле бројна приватна питања, у погледу тога којим послом се бави, које играче заступа, колико има деце, које су годиште, куда је кренуо, зашто, када се враћа и

слично. Приликом претреса и прегледа тужиоцу је било забрањено да користи мобилни телефон, да узима храну и воду, било му је онемогућавано да иде до тоалета и био је изложен понижавајућим поступању и третиран као опасно лице, при чему је према њему грубо поступано. Приликом пасошке контроле тужилац је задржаван и издвајан је у засебну просторију где је претресан, испитиван куда путује, са ким и зашто, колико носи новца, када се враћа, чиме се бави, како му иде посао и слично, све то се дешавало у присуству тужиоцеве супруге и малолетне деце. Овакво чињенично стање, суд је утврдио прихватајући исказ тужиоца који су у деловима у којим су описаним догађајима присуствовали, потврдили саслушани сведоци - његова супруга ББ, пословни партнери ВВ и ГГ, те ДД, таксиста који је присуствовао у два наврата наведеним догађајима. Тако, из исправа и исказа тужиоца који је у потпуности прихватио, суд је утврдио да је тужилац био сувласник Привредног друштва "... " д.о.о. са ВВ са уделом по 50%, а ГГ је био директор истог друштва, да би 07.08.2019. године, тужилац постао искључиви власник Први пут је задржан у јуну месецу 2018. године када је са ГГ ишао на пословни састанак у Мађарску, и где су на граничном прелазу задржани и контролисани четири сата. По повратку из Мађарске истог дана, на граничном прелазу су их задржали до истека радног времена за тај прелаз, а затим су их у пратњи полицијских возила спровели до граничног прелазу Хоргош, где су наставили контролу те су након пет ипо до шест сати пуштени да наставе пут ка Београду. Након 15 дана од тог догађаја, тужилац се колима са супругом и двоје малолетне деце враћао из Пожеге у Београд, па на наплатној рампи код Бубањ потока, зауставила га је полицијска патрола која је вршила преглед, када је пружио личну карту, уозбиљили су се као да је он неко опасно лице, узели личну карту и супрузи, и контрола је трајала између пола сата и сат времена а која није личила на рутинску саобраћајну контролу. У јулу месецу 2018. године ишао је авионом са породицом на одмор у Атину, те је на аеродрому Никола Тесла изведен из реда и одведен у посебну просторију, где су га претресали и питали где путује, са ким, зашто, колико носи новца, када се враћа, чиме се бави, који је трајао минимум сат времена, а затим је одведен до "фри-шоп-а" и пуштен да се слободно креће, али је имао утисак да га прате путем камере или у цивилу и осећао се непријатно јер су путници који су видели да су га задржали, од њега зазирали. У повратку са тог одмора, такође је имао проблем на аеродрому Никола Тесла опет на пасошкој контроли, где су задржали и њега и супругу и децу, и издвојили их у посебну просторију, где су седели око четири сата, а да нико са њим није комуницирао, а када су изашли из зграде, супруга је са децом кренула таксијем кући, а он је рекао да ће доћи сам, те су га опет претресали у просторији за претрес, а када је изашао са аеродрома, наишао је такси, те када је кренуо таксијем кући док су још били у кругу аеродрома, зауставила их је полицијска патрола за коју претпоставља су њега чекали, па му је речено да изађе из аута, вршен је претрес, постављали су му поново иста питања, и када је рекао да већ провераван на аеродрому око пет сати, рекли су му да раде свој посао и да не знају ништа о претходној контроли, што је трајало око сат и по времена, након чега су га пустили и таксиста га је одвезао кући. Почетком августа 2018. године, након доласка из Атине је у дневном листу "Куир" прочитао чланак где је речено да је 7000 људи на удару полиције и да постоји "НИК" листа, што је схватио да значи надзор и контрола и тада је схватио да ништа није случајно од оног што му се дешава, јер су то помињали полицијски службеници, што је код њега још више повећало страх, то је утицало на његово понашање и односе са људима на послу, изгубио је инспирацију и био је мање продуктиван. Након тога, у септембру месецу 2018. године, био је са супругом и децом у Лондону, те је по

повратку имао идентичан проблем, у погледу задржавања на пасошкој контроли, чекања, праћења, заустављања таксија, где је још на аеродромском кругу заустављен три пута пре искључења на аутопут, па на самом аутопуту, а патрола полиције га је чекала и испред куће, увек су га испитивали а нису му издали записник. Надаље, када се 25.10.2018. године, враћао са пословног пута из Лондона, у авиону је било доста људи из спорта, десио се исти проблем, јер је већ на пасошкој контроли издвојен са стране, ту је чекао два сата, затим је пуштен, па када је изашао из аеродромске зграде одмах су га зауставила два полицајца и тражила личну карту, задржали су га око сат времена, а када је ушао у такси, такси је заустављен чим су изашли испод подвожњака где је била патрола са четири полицајца и догодило се исто. Ту је задржан два сата, а након што је пуштен, такси је заустављен од стране полиције у ципу, на месту од претходне патроле удаљеном око 30 до 40 метара, те је након два сата заустављања пуштен. Непосредно пред излазак на аутопут је поново заустављен, те је поновљен исти "сценарио", узели су му личну карту и вршили провере и задржали га сат-два, па након тога код искључења код Сава центра, зауставила их је опет патрола, а потом је дошло и возило Пунто које су приметили да их је пратило са двојицом мушкараца у цивилу. Тада је журио кући јер је његовој супрузи био рођендан и требало је да га прославе у ресторану са пријатељима који су га чекали, те после два сата задржавања, пустили су га даље а када су изашли на надвожњак за улицу Кнеза Милоша у правцу центра, на самом надвожњаку их је опет зауставила патрола полиције, када је он тражио хитну помоћ али му то нису дозволили, а након сат-два ова патрола их је пустила, те су наставили пут ка његовој кући, да би их код Дома синдиката зауставила нова патрола полиције, па када су их поново пустили после сат-два, наставили су ка његовој кући где га је испред куће такође чекала интервентна јединица, који су га задржали наредних четрдесетпет минута до сат времена, када су га пустили да иде кући, а било је већ јутро. Надаље, када се 29.11.2018. године враћао из Рима са пословног пута, поново се исто догодило, с тим што му тада у чекању да се изврши контрола није било добро, па је позвао Клинику "Анлаве" па су му након прегледа лекари дали инјекцију против болова, због чега су припадници полицаје били љути, па су га на његов захтев одвезли до Ургентног центра у пратњи интервентне, а како је тамо била велика гужва, возилом "Анлаве" су га пребацили до куће, све време у пратњи два возила полиције под ротацијом, те када су дошли до зграде изнели га из комбија, пришла су му два полицајца и поново га у ходнику зграде држали пола сата и испитивали. Надаље, у марту 2019. године на путу за Малме, на пасошкој контроли, полиција му је узела пасош, позвали су неког телефоном и рекла да имају лице са "НИК" листе, тада је читав ред заустављен, па су га издвојили са стране где је седео око пола сата, а тек када су сви путници прошли, дозволили су му да иде. Када се у повратку враћао преко Будимпеште, организовао је да га такси возило чека после граничног прелаза Хоргош, који је он пешке прешао, где су га такође задржали на самој граници, док је таксиста чекао и од границе до Београда, све време су били на аутопуту, заустављени су пет-шест пута од стране саобраћајне полиције и жандармерије, и то после сваке наплатне рампе, код зграде Генекса, пут им је препречила жандармерија са црним ципом где су изашли наоружани и терали га да стави руке на кров, претресли, и поново су га зауставили још два пута до Арене. Када је код Палмотићеве изашао из таксија и отрчао до куће, испред куће је била патрола али је неопажено ушао. Дана 10.01.2019. године, када није био код куће око 2 сата ноћу, у његову кућу дошла је полиција, било их је 30 до 50, са пушкама у рукама и фантомкама на главама, и у ходнику и на улици, што му је супруга испричала, ушли су у све собе, извршили

претрес и то у присуству њихове деце, која су тада имала 8 и 10 година, питали су где је он и оставили неке бројеве телефона. Када се вратио кући он је те бројеве позвао, али се нико није одазивао, те је по савету адвоката остао код куће, а наредне ноћи око 4 ујутру у кућу је опет дошло 50 припадника полиције и он је видео на камери да су зауставили целу улицу и распоредили се по свим спратовима зграде, имали су "овна" за разваљивање врата, фантомке, пушке у рукама, када је то видео пробудио је супругу, обукао најдебљу јакну коју је имао да га мање боли када га туку и отворио улазна врата стана са личном картом у руци, а тада су га оборили на под и опет су све снимали, поново претресли читав стан, пробудили децу, тражили да се обезбеди присуство двоје комшија који би присуствовали претресу, што су они обезбедили, па су узели кључеве од аута његове супруге и ауто одвезли у СБПОК, где је стајао најмање месец дана. Поново су га све испитивали, одвели су и њега у СБПОК, испитивао га је инспектор који је присуствовао и претресу стана, питао га шта ради, кога заступа од фудбалера, колико зарађује, где држи новац, возили су га током ноћи у МУП у улици 29. новембра, и пустили су га после 48 сати. О овом конкретном догађају, тужена је приложила наредбу Вишег суда у Београду, Одељење за претходни поступак Кпп Пов 145/19, којом је наређен претрес стана и других просторија у Београду, корисника тужиоца у циљу проналаска трагова и доказа о извршењу кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246 став 1 КЗ, и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348 КЗ, те решење МУП РС, Дирекција полиције, Управа криминалистичке полиције, Служба за борбу против организованог криминала, Одељење за сузбијање организованог општег криминала ВС 30/19 од 12.01.2019. године, којим му је одређено задржавање у трајању од 48 сати, које се има рачунати од 12.01.2019. године од 8,30 часова. Тужилац је сваки пут тражио да му објасне због чега га задржавају, али то ниједан од органа који су га задржавали није учинио, али углавном би на питање одговарали да он добро зна коме треба да се јави да би се све завршило, а то су по његовом мишљењу неки моћници повезани са подземљем што он није хтео. Све то је утицало на то да се осећао психички лоше, имао је суицидалне мисли, саставио је тестамент у страху да ће бити отет или убијен. Често је плакао, био под стресом, и што је све доста утицало на његов посао и због чега је и његов сарадник ВВ изашао из посла, а и директор ГГ је имао проблеме.

Вештачењем преко судског вештака неуропсихијатра доктора Зорана Ђурића, првостепени суд је утврдио да је тужилац трпео страх у свим приликама када га је полиција заустављала и испитивала, који је варирао од високог преко средњег до ниског интензитета, да је то био страх од губитка слобода, праћен депресивним расположењем, осећањем беспомоћности и идејама незнања, те је укупно страх високог интензитета трајао око 24 сата, средњег укупно око месец дана, а ниског интензитета који је пратио поштуштање тензије после контаката са полицијом. Због угрожавања слобода и права и повреде части и угледа, тужилац је трпео душевне болове високог интензитета у укупном трајању око месец дана, средњег интензитета у укупном трајању око три месеца, те душевни бол ниског интензитета у укупном трајању од шест месеци. Као последица, код тужиоца се појавио поремећај прилагођавања који својим испољавањем утиче на правну способност и активност особе која има тај поремећај, што није трајни психички поремећај јер се после више недеља и месеци може повући у потпуности и човек вратити на пређашњи степен своје функционалности.

Закључујући да је овакво поступање органа тужене према тужиоцу, изузев поступања које је тужена оправдала достављањем наредбе за претрес и решења о задржавању, било противзаконито, што произлази из околности да тужена током поступка ни на који начин није објаснила нити због чега је тужилац стављен на мере "НИК", а то није оспорила, нити је образложила такво поступање својих органа. Своје наводе да такво поступање јесте било оправдано, тужена није доказала нити писаним доказом, нити неким другим доказним предлогом а због чега је првостепени суд применом члана 231 ЗПП, такве наводе оценио неоснованим, односно такве тврдње неистинитим.

Описано поступање је оценио да је било супротно одредбама 22 став 1, 23, 25, 27 и 39 Устава, те одредби 5 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, те да тужена није доказала да су њени органи поступали у складу са чланом 64, 65, 67, 75 и 86, 89, 91, 92 и 97 Закона о полицији, те чланом 286 Законика о кривичном поступку, да је њихово поступање било супротно и стандардима поступања полицијских службеника прописаних члановима 3 став 2 и 14 Кодекса полицијске етике, због чега сагласно одредби члана 172 Закона о облигационим односима, тужилац има право на накнаду нематеријалне штете од тужене. Примењујући члан 200 став 1 ЗОО и 232 ЗПП, оценио је правичну накнаду нематеријалне штете за сваки од тражених видова у износу од 300.000,00 динара налазећи да је таква висина накнаде адекватна претрпљеном душевном болу, да нижи износи не би били примерени, а виши износи не би били спојиви са друштвеном сврхом накнаде. На досуђене износе накнаде нематеријалне штете, досудио је и камату сходно члану 277 Закона о облигационим односима, док је у преосталом делу одбио тужбени захтев, налазећи да је превисоко постављен и не одговара значају повређеног добра и циљу коме служи накнада нематеријалне штете.

Овакву одлуку као правилну и закониту са датим чињенично правним разлозима, прихвата у целости Апелациони суд у Београду, и на дате разлоге упућује.

Важне чињенице су, супротно жалбеним наводима, утврђене потпуно и правилном применом одредаба 7,8 и 229-231 ЗПП. Тако утврђено поступање органа тужене према тужиоцу у спорном временском периоду, првостепени суд је правилном применом материјалног права оценио као повреду Уставом зајемчених права, и то чл. 22 став 1 (Заштита људских и мањинских права и слобода), којим је прописано право на судску заштиту, чл. 23 (Достојанство и слободан развој личности), чл. 25 (Неповредивост физичког и психичког интегритета), чл. 27 (Право на слободу и безбедност), чл. 39 (Слобода кретања), те одредбе 5 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (Право на слободу и безбедност). Апелациони суд налази и да је правилном применом правила о терету доказивања закључио да тужена није доказала да су њени органи поступали у складу са одредбама Закона о полицији и то одредбама чланова 64 (Врсте полицијских овлашћења), 65 (Услови за примену полицијских овлашћења), 67 (Непристрасност, недискриминација, хуманост, поштовање људских права и омогућавање медицинске помоћи), 75 (Провера и утврђивање идентитета лица и идентификација предмета - Услови за проверу идентитета лица) и 86 (Задржавање лица и привремено ограничење слободе кретања-Услови за задржавање), 89 (Посебни услови за привремено ограничење слободе кретања), 91 (Прикупљање обавештења), 92 (Привремено одузимање предмета - Услови

за привремено одузимање предмета, потврда и вођење података) и 97 (Заустављање и прегледање лица, предмета и саобраћајних средстава), те чл. 286 Законика о кривичном поступку којим су прописана овлашћења полиције, а да је поред већ наведеног, њихово поступање било супротно и члану 3 став 2 и члану 14 Кодекса полицијске етике којим су одређени стандарди поступања полицијских службеника, конкретно дужност поштовања достојанства части и угледа сваког појединца.

Жалбом тужиоца неосновано се побија примењено материјално право у одмеравању висине досуђене накнаде по претрпљеним видовима штете јер је по оцени и овог суда првостепени суд приликом утврђења висине правичне накнаде, правилном применом чл. 200 Закона о облигационим односима, ценио све околности које утичу на одмеравање висине накнаде утврђене из исказа тужиоца, водећи истовремено рачуна о томе да висина досуђене накнаде не погодује лукративним тежњама које нису спојиве са њеном друштвеном сврхом.

Жалбом тужене без успеха се побија утврђено чињенично стање. Важне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву, првостепени суд је правилно утврдио из исказа тужиоца и сведока који су присуствовали делу догађаја описаних његовим исказом. Првостепени суд је био овлашћен да ове исказе прихвати по слободном судијском уверењу из чл. 8 ЗПП. Насупрот жалбеним тврдњама тужене, првостепени суд није занемарио наводе тужене да су мере према тужиоцу спроведене у свему у складу са законским овлашћењима, да та овлашћења нису прекорачена и да се поступало искључиво у складу са мером "НИК 1", којом је био обухваћен и тужилац, о чему су сачињавани налози за извршење службеног задатака, оперативни извештаји и дате изјаве поступајућих полицијских службеника. Ове наводе првостепени суд јесте ценио, и исте по правилу о терету доказивања из чл. 231 ЗПП, оценио неистинитим, а такво закључивање у потпуности прихвата и овај суд. Чињенично стање у погледу трајања и интензитета претрпљеног страха, утврђено је вештачењем преко судског вештака одговарајуће струке приложеном уз тужбу, који доказ је суд извео сходно чл. 261 ЗПП, чијем извођењу се тужена није противила, нити је писаним путем изнела питања или примедбе на мишљење вештака, нити је предложила вештачење о истој спорној околности – претрпљеном страху тужиоца, а на рочиште заказано за 07.03.2023.године ради саслушања вештака, иако уредно позвана, није приступила. Зато се правилност тако утврђених чињеница неосновано жалбом тужене побија.

Неосновано се наводи жалбом тужене да је тужилац био дужан да доказује да је част и углед трпео пре критичног догађају у средини у којој живи и да на ту околност достави доказе. Право на људско достојанство је право зајемчено чланом 23 Устава, које се као такво сходно чл. 18 Устава непосредно примењује. Достојанство личности је неотуђиво право сваког појединца које га чини вредним поштовања, како у очима околине, што се другачије назива углед, тако и у сопственим очима односно самопоштовање, које се назива и част. Част и углед су дакле, међу најважнијим људским правима, која припадају сваком човеку самим припадништвом људској заједници и не морају се доказивати. Напротив, странка у поступку која тврди постојање околности које доводе у сумњу опстајање овог урођеног права, има обавезу доказивања својих тврдњи, а то је у конкретном случају тужена. Како она за изнету сумњу у погледу постојања угледа тужиоца, није предложила ниједан доказ, то је иста сумња остала без утицаја на другачију одлуку. Ситуације у којима се тужилац више

пута нашао када је на аеродрому пред другим путницима издвајан са стране и провераван, када су га испред зграде где живи више пута чекали бројни припадници различитих полицијских јединица, када је вршен претрес његовог стана и за сведоке позивани суседи, најзад и сати испитивања и одговарања на питања полицијских службеника, јесу ситуације у којима постоји повреда угледа, јер су биле довољне да у очима околине изазову подозрење и сумњу да је тужилац у сукобу са законом. Са друге стране, суицидне мисли, често плакање, и страх да ће бити убијен или киднапован, који су се у психи тужиоца појавили услед предметних догађаја, јесу манифестације повређеног самопоштовања, другачије речено части, и по лаичком схватању. Апелациони суд, супротно жалбеним наводима, прихвата као правилан и закључак првостепеног суда да се описано поступање органа тужене може сматрати и фактичким лишењем слободе, те незаконитим претресањем, што не мења чињеница да је само један случај тужиочевог задржавања и спроведеног претреса (11.1.-12.01.2019.), учестало спровођених у временском периоду од скоро 9 месеци, заснован на одговарајућој одлуци надлежног органа.

Без успеха тужена у жалби покушава да оправда примену мере "НИК 1" према тужиоцу, наводима да је тужилац у периоду од 1997. године до 2008. године био осумњичен за извршење 23 кривична дела, и то тешка крађа, одузимање возила, тешки случајеви разбојничке крађе и разбојништва, тешка дела против опште сигурности и лака телесна повреда. Тужена није ни објаснила ни доказала садржину наведених мера, прописане услове за одређивање као и за спровођење истих, па зато паушални наводи да су ти услови у конкретном случају били испуњени, не могу бити релевантни. Ирелевантни су наводи којима се указује да надлежност МУП као органа тужене није да спроводи кривични поступак и изриче казнене мере. Наводима жалбе неосновано се напада претпоставка невиности, која тужиоца, као и сваког другог, штити, у ситуацији када је несумњиво утврђено да је тужилац неосуђиван и у време трајања парнице против њега није покренут кривични поступак нити истрага, те с тим у вези, неутемељени су наводи којима се истиче постојање тужиочевог доприноса за насталу штету. Најзад, имајући у виду да тужена није доказала да су радње над тужиоцем спровођене биле на закону засноване, односно да су биле засноване на одговарајућим одлукама надлежних органа, такво се поступање једино може оценити као незаконити рад државног органа за који тужена држава одговара, сходно члану 172 ЗОО, како првостепени суд правилно закључује.

Како се ни осталим некоментарисаним наводима жалбе тужиоца није могла довести у сумњу правилност и законитост ожалбене пресуде, применом чл. 390 ЗПП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци.

Међутим жалбом тужене се основано указује да је првостепени суд приликом доношења одлуке о трошковима поступка неправилно применио материјално право. Наиме, пазећи на правилност примене материјалног права и по службеној дужности, Апелациони суд у Београду налази да је правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, те Таксене тарифе Закона о судским таксама важећих у време пресуђења, а везано за чл. 153, 154 и 163 ЗПП, требало обрачунати нижу накнаду за предузете процесне радње. Тако, према вредности спора у којој је тужилац успео од 1.200.000,00 динара, тужиоцу припада за састав тужбе и три образложена поднеска износ од по 16.875,00 динара, за заступање на десет одржаних

рочишта по 21.375,00 динара, те за судску таксу за тужбу и пресуду по 54.800,00 динара, укупно 390.850,00 динара. Следом наведеног а применом чл. 394 тачка 4 везано за чл. 401 ЗПП, одлучено је као у трећем ставу изреке.

Како тужилац није успео у другостепеном поступку, а тужена је успела само у мањем делу – у споредној одлуци о трошковима поступка, сходно чл. 165 везано за чл. 153 ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић